

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.

Skede socken. Meddelare Hustrun Hanna Karlsson,
Holsby Åkra, Alsheda.

Skedebon, som fick rida med trollgubben i luften. (Sågen).

Det var en gång en skomakare, nånstans utåt Skede. Han var i Stockholm i ett ärende, och han skulle resa hem. Och det var julafton till på köpet.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

När han kom utåt tullen, var det en som frågade, vart han skulle resa.

Då så sa' han, att han skulle resa åt Småland, till Skede.

Då erbjöd främlingen skomakaren att få rida med honom.

Och skomakaren tog emot anbudet och satte sig upp på hästryggen.

Men i stället för att följa någon väg, tog ryttaren vägen rätt oppåt luften.

De red länge, men när de ridit långt, långt stötte skomakaren emot något med foten.

Då frågade han, vad det var.

"Jo, det var Vetlanda kyrkspira", sade gubben, som hade hästen.

Då bad skomakaren honom för Guds skull, att han skulle få stiga av.

Men han hann inte det, förrän han kom till slätten i Vetlanda.

Den där som red var en trollgubbe förstås. Han berättade, att han skulle resa till Kettilsås på bröllop.

Skomakaren gick till Skede, så han kom dit, när folket skulle gå ur kyrkan julmorgonen.

Han blev lite konfys sedan.

Anmärkning.

Meddelaren hade hört denna sägen av sin farmor, hemmansägarehustrun Eva i Holsby Åkra.

Sm. Östra härad. Upptecknare Gottfrid Wagnér.
Alsheda socken. Meddelare Hustrun Hanna Karlsson,
Holsby Åkra, Alsheda.

Trollen i Solarejsberget, som åt opp maten i prästgården.
(Sagen.)

Det var hos en präst i Holsbyholm, som folket aldrig
blev mätta.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Så var det en vallpojke, som gick och vallade på Solarejsberget.

En gång när vällingsklockan i prästgården ringde, började trollen inne i berget fråga varandra efter sina luvor.

De skrek: "Var är min luva? Var är min luva?"

Då sa pojken: "Får jag en med!"

De kastade opp en luva till honom och sa': Här får du fars gamla luva, för vi har ingen annan."

Vallpojken gick till prästgården och gick in i köket.

Trollen sprang och ville ha mat, och så fort maten sattes fram, gick den åt. De åt opp den för folket.

Sen togs vällingsklockan ner.

77

Då hörde pojken dem säga: "Nu har de tagit ner vällingsklockan, nu får vi svälta ihjäl."

Anmärkning. Meddelaren hade hört denna sägen avsin farmot.